

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gl., za pol leta 8 gl. za četrt leta 4 gl. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gl. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gold. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — O pravništvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari, je v „Národnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Meščanje!

Naši kandidatje za volitve v mestni zbor so:

Fran Bučar, hišni posestnik.

Za III. razred, ki voli 5. aprila:

Josip Regali, hišni posestnik.

Fran Ravnihar, deželni blagajnik.
Peter Grasselli, hišni posestnik.

Za II. razred, ki voli 6. aprila:

Dr. Alfons Mošč, odvetnik.

Dr. Josip Starč, koncipist pri finančnej prokuraturi.

Dr. Karel Ahačič, odvetnik in hišni posestnik.
Karel Tavčar, hišni posestnik.

Za I. razred, ki voli 8. aprila:

Miha Pakič, trgovec in hišni posestnik.

Dr. Fran Papež, odvetnik.

Národní meščanski volilni odbor.

Pred volitvami.

—!— Jednajst let je, odkar je na ljubljanskem županskem stoli sedel zadnji župan domače slovenske stranke, odkar je bila večina mestnega zbora narodna, vzeta iz domačih ljudij. Jednajst let, dolgo let! Baš takrat je Ljubljana zgubila svoj stari pošteno domači obraz, ko se je naša avstrijska notranja politika jela nam Slovanom sovražno preobračati, ko so prišli na krmilo dunajske vlade taki možje, ki so v svojem sovraštvu do Slovanov, tedaj do svojih sodržavljanov, izdali gaslo: „ustavoverstvo“. S tem krikom so padli nad Slované avstrijske, in ker se ti niso hoteli jim zvaliti kar pod noge, zato so jih proglasil za sovražne državljane. Ker so izdali to ustavoversko gaslo vladni možje, zato so se tega gasla oklenili tudi samo uradniki,

c. kr. služabniki. Tako je nastala ustavoverna stranka; in s to stranko, tedaj samo s c. kr. uradniki, so vladale prejšnje dunajske vlade. S pomočjo te birokratske stranke, s pomočjo c. kr. služabnikov je Auerpergová vlada pritiskala nas ob steno, zato, ker smo se v boj postavili zoper to laži-ustavoverstvo; a dunajski visoki možje so nas hudo kaznili: Spojivši visoko politiko z občinskimi zadevami so nam najprej vzeli mestni zastop v Ljubljani, potem trgovinsko zbornico in naposled deželni zbor, — čuda še, da nas domačinov niso celó spodili iz dežele.

Prejšnje vlade so vrgle politiko v občinske zadeve, ker jim je to kazalo, da so se mogle vzdržati; politika jim je služila, da so razpuščale narodne občinske zборе. S tem so občane silno oškodovale

na njihovem blagostanji, kajti v občinskih zborih so nastale stranke, katere so vodili samo politični nagibi, da so se jele pobijati druga drugo. Občinske zadeve so zastajale in trpele zbog te nesloge, ki pa je prešla potem tudi mej občane. Blagostanje je pričelo hirati zbog tega, ker je z Dunaja pihala kužna sapa „ustavoverstva“, ker so dunajske vlade pristaše „ustavoverne“ stranke povzdigavale in podpirale, zatirale pa vse domače. V Ljubljani nam je županoval renegat Dežman in tujec Laschan. Od prejšnjih vlad navdihneni so ljubljanski „ustavoverci“ pri vsakih volitvah v mestni zbor ljubljanski izdali gaslo: „ustavoverstvo“, — letos tega več nehčejo, letos pravijo isti možje nasprotno nam stranke, ki so v mestnem zboru ljubljanskem največ naglašali ustavoverstvo in politiko, da v mestni zbor ne gre politika.

Listek.

Neusojena ljubica.

(Dalje.)

Opazivše odlične goste, so plesalke nekoliko prestale. Toda, ko jih je grof prijazljivo pozdravil in jim dejal, naj se ne dadé motiti, pričela se je zopet prejšnja radost.

Vnovič so se poprijela dekletca ter s početka v počasnih kolobarjih a potem vedno hitrejše vrtela se po mehkej grívi. Napósled so se razredila v dva polukroga, katera sta tako-le pevala in si odpevala:

„Hoja dunda hoja, kraljica nas pošilja, hoja dunda hoja!
Hoja dunda hoja, po kaj vas je poslala? hoja dunda hoja!
Hoja dunda hoja, po tri vozóve kamenja, hoja dunda hoja!
Hoja dunda hoja, čemu vam bode kamen? hoja dunda hoja!
Hoja dunda hoja, postavimo zlat mostek, hoja dunda hoja!

Hoja dunda hoja, dovolite li nam čez mostek, hoja dunda hoja!
Hoja dunda hoja, kaj bode te nam dali? hoja dunda hoja!
Hoja dunda hoja, dekletce črnóoko, hoja dunda hoja!
Hoja dunda hoja, tešte dakle pónje brž, hoja dunda hoja!

Ko je bila okončana ta igra, zasukale so se mladenke ter plesale mazurko in pele národnih „májovok“ (majnikovih pésnij).

Armin je vse, kar se je poleg njega vršilo, opazoval samo sè polovičnim zanimanjem. Okó mu je obviselo na onej prezalej deklici, o katerej si nij mogel stolmačiti, kakó je zašla v kmétiško družbo in nosila narodno obleko. Magduška je v tem, ko so nje tovarišice plesale, stala na strani ter slonela z rokó na rámeni mladeniča, kateri je svojo desnico imel položeno njej okolo ledij. Ona je bila mej vsemi najkrasnejša. Arminu se je najbrž v tem hipu zdela najlepša devica na vsem širem sveti. Nigdar mi nij dovolj natančno mogel opisati ovratnika iz rudečih koral,

vijočega se okrog nje vratu in vrat sam, nego je vselej, porabivši vseh izrazov, kar jih ima jezik za jednake opise na razpolaganje, dejal ves utrujen: „Oj, to še vse nič nij!“

Magduška, ugledavša mej grofovimi gosti tudi Armina, ga je pogledala nedolžno ter se potem zopet obrnila od njega. Toda, opazivša, da je nekako prevzet jo neprestano zrl, nij jej bilo nič kaj prijetno v sreci, bila je v zadregi. Svojo roko je dela z mladeničevega rámena ter se osvobodila njega objema. Videti je bila vsa pobita, ozbiljna, in nij si upala vzdvigniti očj.

Po plesu je bil kratek odmor. Grof je, to priliko uporabivši, stopil mej veseljake in je svojemu gostu, katerega je imenoval kneza umetelnosti, pokazal dve najlepši dekleti, Rožo in Bronislavo. Osupnjeni sta menda obe mislili, da je njih gospoda beseda istina, zatorej ste se tujcu klonili do kolen in mu poljubili suknje rób. Magduške mu grof nij pozvâl.

Drugi dan, ko je Armin zopet slikal

pri sokatedralnej cerkvi v Kopru 5 kanonik-
katov (1 prazen) in 3 častne korarije. V 15 de-
kanijah ima 92 župnij (20 praznih), 22 kura-
cij (7 praznih), 50 kaplanij (13 praznih), in
99 kooperatur (36 praznih.) Duhovnikov v
pastirstvu šteje 229, katehetov 18, v drugih
službah 17, vojaških duhovnikov pri mornar-
stvu 6, pokojnikov 43, v višjih studijah 2;
dakle vkupe 315 duhovnikov. — Redovnih
duhovnikov je v 7 samostanih 49, namreč:
7 benediktincev, 3 mehitaristi, 18 frančiška-
nov, 21 kapucinov; lajikov je v vseh samosta-
nih 27, a klerikov 11. Redovnic (benedikti-
naric) je 27. — Bogoslovcev je v goriškem
semenišči 5, in sicer: 1 v I. leti, 3 v II.,
1 v III., v IV. leti nij nobednega. L. 1879 je
umrlo 9 duhovnikov, a letos trije — vkupe
12. Tržaško škofijstvo ima 306.927 vernikov.

Razne vesti.

* (Majheno zvezdo premičnic) je
odkril dne 19. t. m. profesor Peters v Clin-
tonu (Severna Amerika). Izmej dosle znanih
astrojidov je ta po številu 215.

* (Dolgo spanje.) V Trnovem, mestu
na Galškem, imajo v bolnici 24letnega izraelita,
kateri uže devet tednov neprestano spi. Pro-
buditi ga ne mogó niti z elektrizovanjem. Bol-
nik dobiva hrano po cevi, katera je skozi gol-
tanec napeljana v želodec. Dr. Kovalski, ka-
teri ima skrb o bolniku, je pozval več zdrav-
nikov iz Krakova, da pridejo opazovat ta iz-
redni slučaj letargičnega sná.

Javna zahvala.

Slovansko pevsko društvo v Beči je priredilo
zabavo na korist stradajočim Istranom, koje čisti
donesek 126 gld. 50 kr. je predsednik društva, go-
spod dr. J. Lenoch, dne 23. t. m. poslal odboru za
stradajoče v Istri. V imenu ravnokar imenovanega
odborna se posebno gosposdu dvornemu in sodniškemu
odvetniku g. dr. J. Lenochu, potem poveljništvu
17. polka barona Kuhnovega in njega godbe kapel-
niku g. J. F. Borovanskemu, pevovodji društva go-
spodu A. A. Buchti in vsem onim, ki so pripomogli,
da se je za naše brate v Istri tolika svota nabrala,
najsrčneje in topleje zahvaluje

odborov tajnik:
J. Berbuč,
c. kr. gymn. profesor.

V Pazinu dne 25. marea 1880.

Zahvala!

Smatramo si za svojo dolžnost zahvaliti se pre-
srčno tukajšnjemu železniškemu načelniku gospodu
J. Auerju in njegovim delavcem za hitro in izdatno
pomoč o priliki požara, ki je nastal pretekli četrtek
na tukajšnjih pašnikih blizu kolodvora in kateri bi
bil zbog nezagodne sape predno bi prišla pomoč iz
vasi v bližnjem našem gozdu napravil necenljivo škodo
in strašno nesrečo. (1-8)

Dolenji Logatec dne 28. marea 1880.

Več občanov Dolenje Logaških.

Vabilo na naročbo.

S koncem tega meseca poteče naroč-
nina za prvo četrletje. Gg. naročnike pro-
simo, da naročnino o pravem času ponové,
ako hoté list dobivati redno v roke, ker
„Slov. Narod“ sedaj pošiljamo samo onim,
ki naprej plačajo naročnino.

„Slovenski Narod“ velja:

Za ljubljanske naročnike brez pošiljanja
na dom:

Za pol leta 6 gld. 50 kr.
Za četrlet 3 „ 30 „
Za en mesec 1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na
mesec, 30 kr. za četrlet.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za pol leta 8 gld. — kr.
Za četrlet 4 „ — „
Za en mesec 1 „ 40 „

Za gospode učitelje na ljudskih
šolah in za dijake veljá znižana cena
in sicer:

Za Ljubljano za četrlet 2 gld. 50 kr.
Po pošti prejemán „ 3 „ — „

Izdatelj in urednik Makso Armič.

Dunajska borza 30. marea.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankoveih	73 gld.	35	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	73	80	„
Zlata renta	88	65	„
1860 drž. posojilo	129	50	„
Akcije narodne banke	858	—	„
Kreditne akcije	297	90	„
London	118	7	„
Srebro	—	—	„
Napol.	9	47	„
C. kr. cekini	5	58	„
Oržavne marke	58	35	„

Loterijske srečke.

Na Dunaji 27. marea: 20, 83, 15, 39, 85.
V Gradci 27. marea: 63, 84, 68, 81, 60.

Štev. 4322.

(124-3)

Razglas.

V splošno vednost javlja se, da bode
za leto 1880 določeno prvo srečkanje lozov
loterijskega posojila mesta Ljubljane

**dne 2. aprila 1880 ob 10. uri
dopoludne**

v mestnej dvorani očitno vršila zato imeno-
vana komisija v navzočnosti c. k. notarja.

Mestni magistrat v Ljubljani,
dne 24. marea 1880.

Župan: Laschan.

Važno za gostilničarje!

Podpisani po zelo nizkej ceni izdelujem vsake
velikosti

ledenic (Eiskasten),

v katerih se dajo dobro hraniti pivo in jedi. Vnanja
naročila izvršujem takoj in točno.

Janez Podkrajšek,

(110-3)

v Ljubljani, v Trnovem hiš. št. 19.

Skoraj v dar!
Po okrajšitvi konkurzne mase na nič
prilje „fabrike za britanjsko srebro“ preveča
velikanska zaloga se bode zavolj velikih plačilnih zavez
75% pod cenilno vrednostjo prodala.
Za samo gld. 7.25 se dobi izvanredno čisto
mlazno pripravo od britanjskega srebra (Ka-
tera je prej gld. 35.— veljano, namreč:
6 namiznih nožev z vrlo dobriimi jeklenimi ostrigami;
6 vilic od pravega angleškega britanjskega srebra.
6 tehkih žlic za jelo od britanjskega srebra.
6 finih žlic za kavo od britanjskega srebra.
1 teški zajemalce za jelo od britanjskega srebra.
1 teški zajemalce za mleko od britanjskega srebra.
6 fino cizeliranih podajalnih zdelic (taz).
6 podstavkov za nože od kristala.
3 fine masivne čašice za jaja.
3 fine predelne zdelice za staklor.
1 keratna posoda za poper ali staklor.
1 odtekalnik za čaj dne baze.
2 keratna namizna srečnika.
48 kom. — Naročila s povzetjem, ali če se svota
naprej pošlje, naj se pošilja na
Trce-lagete
Britania-Silber-Fabrikas-Depot,
Wien, II., Untere Donaustrasse 53.

Razglas.

Leta 1880 stopijo naslednji gospodje
mestni svetovalci iz mestnega zbora:

iz III. volilnega razreda:

dr. Karel Ahačič,
Josip Regali;

iz II. volilnega razreda:

dr. F. vit. Kaltenegger,
R. Zhuber pl. Okrog,
Leopold Bürger,
Anton Laschan;

iz I. volilnega razreda:

Aleksander Dreo,
Karel Deschmann,
Peter Lassnik,
dr. Adolf Schaffer.

V mestnem zboru pa ostanejo še naslednji
gospodje svetovalci:

dr. Karel Bleiweis,
Franc Doberlet,
Anton vit. Gariboldi,
Franc vit. Gariboldi,
Franc Goršič,
Janez Nep. Horak,
Josip Jurčič,
dr. F. Keesbacher,
Karel Leskovic,
Jozef Lukmann,

Franc Peterca,
Vaso Petričič,
dr. Anton Pfefferer,
Raimund Pirker,
Franc Potočnik,
dr. Robert pl. Schrey,
dr. Jozef Suppan,
dr. F. Suppantšitsch,
dr. Valentin Zarnik,
Franc Ziegler.

Dopolnilne volitve se bodo po sklepu
mestnega zbora vršile od 20. t. m. naslednje
dni:

III. volilni razred voli 5. aprila 1880
dopoludne od 8. do 12. ure. Če bode ozja
volitev potrebna, vršila se bode istega dne
popoludne od 3. do 6. ure.

II. volilni razred voli 6. aprila 1880
dopoludne od 8. do 12. ure in v ožjej volitvi
popoludne od 3. do 6. ure.

I. volilni razred voli 8. aprila 1880
dopoludne od 8. do 12. ure, v morebiti po-
trebnej ožjej volitvi pa popoludne od 3. do
6. ure.

Razpise volitev, glasovne listke in volilne
liste dobodo gospodje volilci o pravem času.

To se naznanja s pristavkom, da smejo
izstopivši mestni odborniki zopet voljeni biti
in da se more kak ugovor zoper veljavnost
dovršenih volitev najdalje osem dni po kon-
čanej volitvi predložiti mestnemu zboru.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 21. februarja 1880.

Župan: Laschan.

Najboljše in najupljivnejše

pomuhljevo jetrno olje

zoper

bramore, krvice, sušico, kašelj itd.

v sklenicah á 60 kr.

z železnim jodovcem pomešan, onim, ki imajo premalo krvi ali
ki si jo hočejo očistiti, posebno koristen, v sklenicah á 1 gld. prodaje
in razpošilja s poštnim povzetjem

(108-4)

G. Piccoli,

lekarna „k angelju“ v Ljubljani, na dunajskej cesti.

Tujcl.

29. marea:

Pri Slonu: Tanzer iz Grada. Ravnikar iz Št. Petra.
Demšar iz Železnikov. — Kragl iz Tržiča. — Simplicius iz
Kranja. — Hefner, Ahačič iz Železnikov
Pri Malčeti: Grof Marenzi iz Novega mesta. — Entramont
iz Dunaja. — Dobidlo iz Trsta. — Kirchhammer, Schwarzbürger,
Ressek iz Dunaja.

trebo, da se napravijo. Zdaj, ko sta ta dva gospoda prevzela o tem dolžnost in skrb v svoje roké, se je nadejati, da tukajšnja dvo-razrednica dobode v kratkem vseh potrebnih učnih pripomočkov, in poleg njih tudi sliko presvetlega cesarja, da bode zaljšala šolsko sobo in vnemala šolsko mladež do pravega domoljubja, katero pristoji vsakemu pravemu Avstrijcu.

Iz Kranja 28. marca. [Izv. dop.] Kdor prebira revne lističe, s katerimi g. dr. Kraus poterpežljive kranjske ustavoverce dan za dnevom pita, mora, ako ima le količkaj objektivnosti, priznati, da ta iz nemškega Gradca poklicani urednik svoj dnevnik tako ureduje, da mora sam gospod Bog usmiljenje imeti nad to revščino.

Videti je, da hoče dr. Hans Kraus nekega vodnika igrati mej ljubljanskimi ustavoverci. Kjer koli se zbirajo, tam ima gospod doktor gotovo svoj nos. Če so le kje trije slovenski Nemci skupaj, se jim dr. Kraus izvestno pridruži. Nobedna resolucija mu nij po volji. Če konstitucionalci sklenejo kako bedarijo, takoj gospod dr. Kraus predlaga še bedastejši pristavek!

Teга Krausovanja nij konca ni kraja! V svojem listu obravnava, kakor da bi mu listič imel na tisoči naročnikov, vsa imenitna vprašanja, in to na tak način, da se morajo od groze ježiti lasje celo njega prijateljem. Nobeden minister nij varen pred njegovo jezo, in brez dvombe bode gospod Andrej Winkler, naš deželni predsednik, nemogoč, ker ne sije nanj jasno solnce Krausove naklonjenosti.

Tudi v naše slovstvene razmere vtika ta glasoviti novinar svojo grivasto glavo, hoteč dokazovati, da naš rod néma nikakšne prihodnosti, ker bajè Slovenci niti ne vemo, ali naj bi rekli „konjederec“ ali „kozederec“. Mož je smešen!

A mi bi temu homunkulu od srca privoščili vse veselje, ako bi hotel samo po ljubljanskem tlaku prekucevati svoje kozolce! Vendar to mu, kakor je videti, ne zadostuje. Tudi v našem mesteci ima nekega dopisuna, ki mu časih pogreje kakšno neslano jed, katero pa gospod dr. Hans Kraus použije vselej sè strastjo. Potem pa beremo v ljubljanskem „Tagblattu“ strahovite reči, da nam kar kri zastaje po žilah. Moritve, poboji, noži, sekire, polena in vsa druga takšna grozovita orodja

se navajajo v tistih dopisih. Človek, ki ne pozna naših razmer, si mora misliti, da — živimo v tolovajskej jami, da se po našem tlaku vsak dan preliva kri, da si ni jeden hip nijmo življenja varni, da moramo z revolverjem hoditi po ulicah, in da so naše razmere še silovitejše, nego li v Peterburgu, kadar razsajajo nihilisti, — se vé, po „nepristranskih“ nemških novin proočilu!

Zadnji „Tagblattov“ dopis pripoveduje o vojaškem letošnjem nabiranju kaj čudne reči. Človeku je, kakor da bi bral Iljado, kjer se skoraj na vsakej strani govori o pobitih junakih! Dopisun našteva toliko moralnega orožja pretefov, razsajanja in družih hudobij, da se bralcu témá dela pred očmi! In vendar je bilo pri nas letošnje vojaško nabiranje vsekako precej mirnejše, kakor druga leta. Da pa se pri tacih prilikah časih vrše tudi neredi — je povsem jasno. Tako je povsodi in niti v Nemcih nij boljše! Naj gredó ti naši „Nemci“ k vojaškemu nabiranju na spodnje ali zgornje Avstrijsko! Tam bodo našli jednako čé morebiti ne mnogo hujše razsajanje! Mladi Germani si grizejo nosove, se zabadajo v trebuh, ter si pretepajo kosti, in kriče tako, da človek pri njih pogledu ne čuti nikakega diha nemške preslavljene „olike“!

A kedaj se bere v nemških dunajskih listih dopis o takih stvareh? Nigdar ne! Dunajski židje predobro čutijo, da je to bolezen, katera se bode počasi zatrla, o katerej pa nij treba, da bi se trobilo po svetu. In kaj koristijo taki dopisi? Ničesar! Deželo pripravljajo v slab glas in v tujcih se potem misli, da so naše razmere divjaške in slabejše, nego pri kozakih v stepi.

In sedaj, ko se bliža vzpomladi najmilejša doba, ko se tujci odpravljajo, da bi prišli na poletje v deželo, sedaj so taki dopisi popolnoma škodljivi. Kdor číta tisti krvavi dopis v „Tagblattu“, ta si gotovo ne želi priti v kranjsko mesto. In če vse to, kar je pisanega, za resnico vzame, gre uže rajše v Bosno ali pa k Culukafrom.

In taki ljudje govoričijo še o ljubezni do dežele, do našega naroda! To so muhe, ki nam zrak kužijo, ter nam sesájo kri iz žil! Zadnji čas je, da bi kdo take eksistence in ž njimi gospoda dr. Kravsa pometal črez mejo, črez gore v — deveto deželo! —x.

mesta, da nasliče podobo gospe grofice, in tudi mene hče slikati, ker sem mu po všeči.“

„Ej, to je res lepo“, odgovori Greguš, „samo milostivi gospod ne bode mož-beseda.“

„Žal, bojim se da sva svojega dragega gosta še bolj učemčila, hoteča ga zabavati“, je rekla nekega dné grofica svojemu soprogu v navzočnosti Arminovej. „Drago mi je, da je moja slika skoraj dovršena, kajti naše podnebje ne prýja našemu umetelniku.“

„Motite se, milostiva grofica“, opomni Armin, „nasprotno bi vas prosil, da mi dovolite še nekaj časa ostati tukaj, dôkler izgotovim doli v vasi sliko kmétiške deklina Magduške, ki jo delam záse.“

Grofu in grofici se je posilil glasán smeh. Armin je obledel.

Res je bil pričel slikar delati podobo krasnega dekleta, ali slikal jo é počasi, dasi s krilato dušo, z gorečim srcem. Sleherni dan je hodil v vas, v očetovo hišo Magduškino. Tam je bilo njega platno razpeto, in Greguš sam je umetelniku stesal stojalo. Pred njim je sedelo najblažje dekle, neizrecno ginljivo v

svojej préprostej dražesti, o katerej niti sama nij vedela. Čim bolj je mladenič to prekrasno podobo oživljal na platnu, tem globočje mu je segala v omamljivo njega srce. Polotila se ga je ona zamišljenost in tožnost, katera napoveduje ozbiljno strast. A Magduška je bila vedno zaupljivejša, veselejša in zgovornejša. Arminu je v malo dneh razkrila vso svojo dušno zadovoljnost. Izprva so bili pri slikanju navzočni Magduškini roditelji in tudi Greguš, in zaročenca sta se prav po otroški radovala, videča, kako je slika zadobivala pri vsakej potézi s čopičem večjo podobnost. Poznejše se je pripetilo, da sta bila slikar in dekle skoraj vedno sama. Tedaj sta se zabavala mnogo svobodnejše. Če ja je potem iznenadil Greguš, sta oba na hip utihnila. Armin je ves v zadregi molčal, Magduška je bila videti zlovoljna, ter se je tudi tako vedla.

Dan je tako minéval za dném. Nekoč — bilo je pri obedu — opazi Armin, da sta njega visoka prijatelja precej slabe volje. Grofu se je videlo na lici, da mu nekaj teží srce, in grofici takisto. Intendant, kateri je bil takrat

Domače stvari.
— (Nemčurska volilna agitacija.)
Skrajni čas pred ljubljanskimi dopolnilnimi volitvami v mestni zbor so gospodje kazinci osobito prijazni in zgovorni. Neki narodni mešan je te dni namreč šel po opravkih skozi zvezdo, kar ga lepo pozdravi in ogovori neznan mu glas. Pogleda okrog sebe in vidi — glasovitega kazinca pred soboj, laskavo govorečega o prihodnjih mestnih volitev nemčurskih kandidatih. Agitator nemškovalni, kateri je drugače preponosen na svoje „vitežtvo“, ponižal se je v sili in potrebi, da je omenjenega narodnjaka, katerega sicer, kadar se srečata, niti ne pogleda, pozdravil kakor starega prijatelja ter ga htel spraviti v nasprotni tabor. Nov junašk čin slavne kazinske garde! Izvršil ga je — imé naj se z zlatimi slovi zapiše v knjigo nemčurskih agitatorjev — nam uže dobro znani kazinec — „der schöne Toni“.

— (Matica Slovenska) je svojim udom razposlala vabilo k šestnajstemu občnemu zboru, kateri bode dné 14. apr. t. l. ob 4. uri popóldné v ljubljanske čitalnice dvorani. Vrsta razgovorov: 1. Predsednikov ogovor. 2. Tajnikovo poročilo o delovanju odborov od dné 1. januarja do konca decembra 1879. l. 3. Račun od dné 1. januarja do konca decembra 1879. l. 4. Proračun od 1. januarja do konca decembra 1880. l. 5. Volitev treh udov, da pregledajo, presodijo in potrdijo odborov račun o novčnem gospodarstvu po § 9. Maticinih pravil. 6. Nasvétje posameznih udov. 7. Volitev devetih novih odbornikov, in sicer namesto ónih, ki po § 12. Maticinih pravil izstopijo iz odbora, in so gg.: Marn Josip, Praprotnik Andr., Cigale Matej, Einšpieler Andr., Grabrijan Jurij, Solar Janez, dr. Šust Janez, in na mesto umrših: Kozler Peter in Barbo Josip, grof. (Opomnja: a. Pri volitvah odbornikov „Maticice Slovenske“ uštevajo se tudi volilni listi takih družabnikov, ki sicer nijso mogli sami k zboru priti, a so vendar volilne liste sé svojeróčnim podpisom odboru poslali, takó da nij suma zarad kake prevare (§ 11 Mat. pr.) b. Račun za minolo proračun za prihodnje leto in volilni listi se razdelé navzočnim gg. družabnikom.)

— (Gosp. Simon Ogrin), naš nadejpolni mladi slikar, na katerega smo uže

povabljen h kosilu, imel je stvar sprožiti. Ko so prinesli na mizo po končanem kosilu vina, vpraša grof Armina, v koliko je podoba dekleta iz vasi dovršena, in je poznejše pogovoru uplel sé slabo prikrivano prostosrčnostjo opomnjo: „Ali znate, dragi moj, da vi sé svojimi vsega priznanja vrednimi studijami morebiti lahko prouzročite zelo resno nesrečo?“

„Kako naj si to mislim?“ vpraša Armin.

„Vi nijste sami, tekmeča imate“, naglasi grof polu smihajoč se a polu ozbiljno misleč. „V nepokvarjeno srce preprostega kmétiškega mladeniča ste zasajali seme ljubosumja, in zdaj razmišljuje jedino, kako bi se usmrtil, ali celò, kako bi učinil strašno hudodelstvo.“

„Vi se šalite, gospod grof“, réče slikar, „toda šalite se, kakor menim, neimejoči uzroka“, dostavi potem. Rudečica mu je oblila lice, in v duši se je nekoliko prestrašil.

„Dakle, potrdite vi moje besede, gospod Dizma, ter povedite našemu predragemu gostu, kaj ste včeraj čuli iz ust Greguševih“, pozove grof intendanta svojega.

(Dalje prih.)

Tega načela smo bili baš mi, ali denes pa moramo reči: kar je za vas prav, bodi tudi za nas, kar je za vas spravilo na konja, s tem bomo vas vrgli raz njega. Se ve da, kadar so volitve tu, takrat treba, da stranka, ki je vladala, a je tudi grešila, se obleče v spokorno obleko, ter se potrese s pepelom. Dežmanu in Laschanu je pomagala politika na županski stol mesta ljubljanskega, politika in ustavoverstvo, ono ustavoverstvo, ki se denes prodaja javno po pet kóp za krajcar, ki je pa v svojem časi bila molzava krava ustavovernej ali prav za prav birokratskeje stranki ljubljanskeje, da so jo molzili za svoje sebične in čestihlepne interese, — če je pri tem propadala javna morála, je rušilo se zadovoljstvo ljubljanskih meščanov, kaj je to brigalo „ustavoverni“ trifolij Dežman-Kaltenegger-Schrey!

Namesto skrbi za napredek in blagostanje ljubljanskih meščanov je bilo merodajno nemčurkim gospodom mestnim odbornikom jedino samo nemško liberalno ustavaštvo, in kakor uže rečeno, podporo so dobivali od zgoraj doli. V teh najstih letih tujega gospodstva se v ljubljanskem mestnem zboru nij toliko mislilo ra korist mesta ljubljanskega, temveč mislilo se je samo na to, kako bi se v ta mestni zbor spravilo kolikor mogoče veliko število tujih individuvov in — renegatskih.

Da, v zadnjih desetih letih je pri nas v Ljubljani cvetela renegatska pšenica! O renegatstvu smo uže veliko pisali, dosti prilike smo uže imeli, ali omenjati ga čemo še malo. Kdo je renegat? Na to vprašanje najbolje odgovarjamo z besedami: renegat je na pr. Dežman. V obče pa je renegat ón človek, ki iz političnih in sebičnih uzrokov zataji svoj domači rod in poklekne pred tujega malika, česteč ga. Bojazen pred svojci tira renegata tako daleč, da je najljutejši sovražnik svojemu materinemu rodu. Renegatje so indoletni, to je, ali popolnem neobčutljivi ali pa nervozni; v zadnjem slučaju pretiravajo v svojih dejanjih ter jih najraje napérjajo zoper svoj rod. Renegatje so pri nas vsi tisti, ki se vržejo nemštvi v naročje, in baš v zdanjem ljubljanskem zboru sedi mnogo takih móž. Po tem definovanji renegatstva, od katerega se vsi narodje vseh časov se studom obračajo, pa vprašamo: Je-li mogoče, da taki možje, kakor so denes v mestnem zboru ljubljanskem, morejo in imajo voljo skrbeti za blaginjo svojih so-

meščanov, da varčno ravnaajo z mestnim premoženjem, in svojih someščanov ne šikanizujejo in jim ne delajo sitnostij z nepotrebnimi na pr. zdravstvenimi ukazi, kakor so jih sklenili naši modri nemčurški mestni očetje v lanskega leta? Odgovor je odločen: Ne morejo in némajo volje! Zato pa mislimo, da so se Ljubljančanje uže naveličali desetletne birokratsko-ustavaške komande v ljubljanskih mestnih zadevah in da jej z letošnjimi volitvami v mestni zastop odzvoné enkrat za vselej. Svoji se svojimi, poštenjak s poštenjakom, to bodi gaslo naše, potem zmagamo gotovo pri volitvah drugi teden, in s tem dokažemo, da nas nič drugega nij k tlam pritiskalo zadnjih deset let, nego zdaj falirano ustavaštvo, in da noben drug nij zakrivil slabega stanja in nezadovoljstva ljubljanskih meščanov, obrtnikov in rokodelcev, nego óni tujci in renegati, katere zdaj birokratsko-ustavoverna stranka zopet ponuja nam za kandidate v prihodnjih volitvah. Letos mora mo zmagati mi, da dobode nazaj mesto Ljubljana prvič svoj narodni obraz, drugič, da se izžge madež renegatstva in tujstva, ki se šopirita zdaj po mestnem zboru, a tretjič iz gospodarstvenih ozirov, ker vidi se, da bode zdanja nemškutarska večina mestnega zbora ljubljanskega posojilo ljubljanskega mesta zafračkala, ne da bi imelo mesto od teh obilih novcev kake koristi. Politični položaj denašnji je nam Slovincem ugoden, zmagamo lahko v vseh treh razredih, potem pa je zopet večina mestnega zbora naša, narodna. Ker je ta volitev za nas kakor za naše nasprotnike silno važna, zato kličemo uže denes svoje narodne prijatelje na delo, naj poučé volilce, za katere kandidate jim je glasovati pri volitvi.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 31. marca.

Poljska „Gazeta Narodova“ prinaša članek o delovanji avtonomistiške večine v državnem zboru, o katerem pravi gledé zveksanja kompetence deželnih zborov, da je v tem oziru še malo storilo se. S teškim trudom se je posrečilo pri zakonu o posilnem legalizovanji, da imajo dežele pravico v tej stvari odločevati. Nadalje se hoče deželnim zborom delokrog tudi v šolskih zadevah malo zveksati. Pričakovati pa je, da bodo deželni zbori, kadar se snidejo, preiskali one zakone, ki jim roke vežejo in da bodo zahtevali, da se revidirajo

tisti zakoni. S tem vprašanjem se bode imel državni zbor marljivo baviti.

Vnanje države.

Telegrami iz Peterburga naznanjajo, da je ruski najvišji upravitelj, grof Loris Melikov, carju predložil načrt velikih osebnih premeščenj v ruskej armadi; poveljniki da se naj odstavijo, častniški kor polkov v Peterburgu, Moskvi in Varšavi, da se popolnem premesti iz enega mesta v drugo.

Francoska vlada je izdala dekrete zoper nepooblaščene duhovenske redove; s temi dekreti se razpušča jezuitski red na Francoskem, svoje redovnice in samostane mora v treh mesecih, svoje šole pa zapreti do dne 31. avgusta meseca l. l. Tujih redovnih bratov francoska vlada nij izgnala; domače kongregacije pa morajo vladi predložiti svoja pravila in prositi za pooblaščenje; z onimi kongregacijami, ki tega ne storé, bode se ravnalo tako, kakor z jezuiti.

Dopisi.

Iz Méngiša 25. marca. [Izv. dop.] Približala se nam je zopet vesela vzpomlad in po vedno gorkejših žarkih solnčnih, vzbujajočih vso naravo, dočakali smo zopet krasnih in veselih dnij. Sprehajaje se v prostem po širokem polji ali po bližnjih holmcih nam sicer še mrzli vetrič lica rudeči, vendar to nam prav malo preseda zdaj, ko smo po hudej zimi dovolj vajeni mrzlih sap. Še celo nežne cvetlice se več ne bojé priti na dan, temveč videti jih je od dne do dne vedno večje število, posebno po bližnjih gričih jih je uže vse polno. Tam zagledaš lepo dišečo vijolico, uže zopet drugje žolto trobentico, a povsodi se ti pokazujó ponižne marijetice in še mnogo drugih cvetkov, katere zaželevshe novega prerobenja, pozdravljajo veselo vzpomlad.

Razen veselja, katero nahajemo v krasnej prirodi, hramimo zadovoljnost tudi v svojih sreih; in kakó bi to ne bilo mogoče? Poleg izvrstnega župana imamo v svojej sredi tudi še drugega obče spoštovanega rodoljuba in ta je občinski zastopnik, tukajšnji graščak g. Anton Starè. Nij mi moči zakriti radosti, katera navdaja srce vsakemu tukajšnjemu šolskemu prijatelju; prvi teh dveh je zdaj predsednik krajnemu šolskemu svetu, a drugi njemu namestnik. Upati je, da se bode zdaj z našo šolo na boljše obrnilo. Po prejšnjem krajnem šolskem svetu tolikanj zanemarjena in zapuščena, nij imela niti vseh potrebnih učnih pripomočkov, niti nobedne cesarske podobe, akoravno je vodstvo tukajšnje šole vedno poudarjalo po-

grofico, ga je vprašala, zabavajoča se z njim, katero dekle mu je bilo najbolj po volji in če ima Varšava takšnih krasotic, kakor sta Róža in Bronislava. „Ako bi vi bili Paris,“ je grofica napósled dejala, „katerej izmed obéh bi bili dali zlato jábolko?“

Armin je odvrnil, da sta obe res prav brdki deklini, a potem je vprašal bojazljivo, kakó je imé dekletu, ki je tam na strani slo-nelo o ramenu kmetiškega mladeniča, in ako bi se ono ne smelo smatrati najlepšim v vsej vasi?

„Oho, ali ta vam je zbódlá srcé? Pravimate, svoje dní je bila najzaljša deklica v vasi in okolici!“

„Svoje dní, a zakaj ne še zdaj?“ povzame slikar nekako začuden.

„Res, to je uže minolo, in kadar je pri nas dekle proglašeno nevesto, otemí nje krasota za vsacega razen za nje ženiha. Mladenič, na katerega se je naslanjala, je nje zaročnik. On je najbrdkejši, kar jih poznam. Gledite samó, da se vam naglo zaceli nova

srčna rana, ker bi sicer skoraj zboléli,“ se je šalila grofica.

Z večera je Armin izpraševal intendanta o dekletu in je od njega izvedel, kje stanuje, in še mnogo drugih stvari. Sklenil je sam v sebi, da jo hoče spoštovati kot nevesto drugemu, ali, ker je prekrasna, da si jo v svojo mapo naslika. Drugi dan z večera jo je iznenadil, ko je baš delala na vrti. Nežno nožico, kakršnih mogó imeti jedino vile. bila je baš oprla na lopato, in zapadajoče solnce je obsevalo najmičnejše deklíško lice, katero je krasila najblažja boja na sveti. Ugledavša Armina, je spustila lopato na tla in ga niti pozdravivša molčala. Armin gré proti njej ter je vpraša, je li ga je izpoznala. Nič mu nij odgovorila. Oba sta v zadregi. Napósled jej prične razkladati on, da je slikar in da ničesar bolj ne želí, nego da bi slikal njo za kraljico ali svetnico, ali božjo mater. Začudeno ga je pogledala pri teh besedah, in nij ga umela. „Kaj misli milostivi gospod?“

Slikar pobere lopato in jo podá dekletu,

katera jo prime, niti zahvalivša se. Potem se je trudil, da jej raztolmači svoje „remeselstvo“, ter jej pravi, da mu je zeló po všeči in kakó bi se cenil srečnim, ako bi smel naslikati najlepšo stvar, katera je vzrastla v prirodi. Ona mu je to prošnje odbila. „Milostivi gospod se z menoj šálite. Po širokem sveti je najbrž dovolj drugačnih deklet, nego sem jaz.“ Kakor sta bila molcé pričela, takó skoraj se je obema razvozljal jezik in živahno sta se izpraševala ter odgovarjala drug drugemu. In ko je z nova jel prositi je, da se mu pusti slikati, ter se celó proti svojemu prvemu sklepu zmotil, da jo je nadlegoval s prošnje o sestanku, je ona dovolila, da napravi nje podobo, a na poslednjo njega željo, odvrnila je popolnem prostodušno:

„Milostivi gospod najbrž ne zná, da sem nevesta! — In tú je moj ženiha“, pristavi, kajti baš v istem hipu je črez plot skočil na vrt Greguš. Ona se nij umaknila z mesta, a ko je on prišel bliže, mu je dejala: „Milostivi gospod je slikar, Greguš. Prišel je iz